

dommenes Udskykning, og man maa allerede af den Grund have det paa det rene, om Tiendepligten eksisterer eller ikke. — Det andet Hensyn, som har gjort sig gældende her, er dette, at en Tiendeafsløsningskommissær, som efterhaanden faar en vis Erfaring i Behandlingen af disse Sager, ganske sikkert vil kunne fremme Overenskomsten mellem Parterne, idet han altsaa bringer sin Erfaring frem ved denne Lejlighed. Tiendeafsløsningskommissærer skulle saa ansættes af Indenrigsministeren, en for hver Amtsradskreds, og Reglen er da den, at enhver Afløsning skal konstateres til Tiendeafsløsningskommissærens Protokol.

Hvis nu Afløsningen gennemføres paa den Maade, at Tiendehynderne betale Afsløsningssummen kontant til Tiendeejeren, saa har det offentlige i og for sig ikke mere med den Sag at gøre. Tiendepligtens Ophør maa konstateres gennem Tinglæsning og Notering paa vedkommende Ejendoms Folie, men dette vedkommer jo ikke det offentlige. Men saaledes vil det jo i Reglen ikke gaa; i Reglen vil Afløsningen faktisk være betinget af, at den paagældende kan opnaa Laan til at betale Afsløsningssummen, og her er det da, at Staten træder hjælpende til, idet Staten yder Tiendelaan til de Tiendehynder, som begære det. Tiendelaanet er saaledes bestaemt, at det kun kan tilbagebetales paa en bestemt Maade, nemlig med en Ydelse af 4 Procent aarlig af Afsløsningssummen, betalt gennem en Arrække af 60 Aar. Idet Renten er beregnet til 3½ Procent, vil Afsløsningssummen være betalt gennem disse 60 Aar. Denne aarlige eller rettere sagt halvjaarlige Ydelse erlægges saa til Staten paa Amtstuerne sammen med de tgl. Skatter og vil i Virkeligheden optræde ganske som enhver anden Skatteydelse til Staten. Saaremt Tienden ejes af Staten eller af Statsinstitutter, vil det jo være en Omvej at indbetale Tiendelaanet for atter at lade det vende tilbage til Staten, og Ordningen bliver da her den, at selve Afsløsningssummen bliver indstaaende i Ejendommen som en Byrde, der afgøres gennem den samme halvjaarlige Ydelse, som gælder for Tiendelaanet.

Man har endelig i § 11 ment at burde aabne Afgang til, at Stiftelser og andre, der kunde ønske i Stedet for at modtage den kontante Afsløsningssum at faa en Obligation fra Finansministeren for Afsløsningssummen, kunne opnaa en saadan Ordning. I saa Fald bliver Tiendelaanet ikke udbetalt til Tiendehynderne for atter at betales til Tiendeejeren; men Sagen afgøres derved, at Finansministeren udsteder Obligationen til selve Tiendeejeren, hvorefter Afsløsningssummen eller Gælden forrentes og afdrages paa samme Billaar, som gælder for Tiendelaanet. Hvorvidt dette vil blive benyttet eller ikke, faar staa hen; men det gør i alt Fald ikke Skade at aabne Afgang til en saadan Ordning.

Saa snart der er Tale om Tiendelaan eller om Afsløsningssummens Indestaaen i Ejendommen, vil det være nødvendigt, at det offentlige paaser Forretningens Lovmedholdelighed i det hele taget, og det er derfor bestemt, at Forretningen, som skal afluttes for Tiendeafsløsningskommissæren, skal indsendes til Revision i Indenrigsministeriet, inden den bliver endelig gyldig. Det vil navnlig her være at paase, at Afsløsningssummen er fordelt ligelig og rigtig mellem de paagældende. — At endelig Overenskomsten skal tinglæses, og at en saadan Tinglæsning ikke kan finde Sted, medmindre de Behøftelser, Bantebehøftelser og andre, som hvile paa Tienden, ere blevne udslettede, er jo en Selvfølge, men det er i øvrigt udtrykkelig udtalt i § 13. — Staten træder tillige hjælpende til derigennem, at man giver Fri-tagelse for Brug af Stempelpapir og andre Afgifter ved Tinglæsning o. desl., og desuden derved, at Staten afholder Omkostningerne ved Afsløsningsforretningen, men dog kun for saa vidt Afløsningen virkelig kommer i Stånd. Videre kan man selvfølgelig ikke gaa. Man kan ikke lade Tiendehynder og Tiendeejeren begynde paa Forhandling for Tiendekommissæren og saa betale Udgifterne derved, naar det hele gaar i Stykker; derved vilde man blot opnaa, at disse Forhandlinger formodentlig vilde begynde igen paa ny ved første Lejlighed; det vilde være til ingen Nytte.

De Midler, det er nødvendigt at tilvejebringe, for at udrede Tiendelaanene og tillige for at udrede andre Udgifter, der staa i Forbindelse med Afløsningen — nemlig i Henhold til § 6, Laan, som Godsejeren i visse Tilfælde kan fordrø af Staten, naar Tienden afløses for Fæstejord — tilvejebringes ifølge Forslagets § 15 ved at bemyndige Finansministeren til efterhaanden at udstede 3½ pCts rentebærende Statsobligationer, dog saaledes, at der i det enkelte Aar ikke kan udstedes af saadanne Obligationer ud over 4 Mill. Kr. Da Staten betaler Tiendelaanene kontant, og da Pengene tilvejebringes ved Salg af Statsobligationer, hvis Kurs for Øjeblikket er 5 pCt. under pari, er det hermed givet, at Staten yder et ikke uvæsentligt Bidrag, idet dette Kurstab altid vil falde Statskassen til